Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (четвърти състав)

12 декември 2018 година*

„Публична служба — Длъжностни лица — Възнаграждение — Семейни надбавки — Член 2, параграф 2, трета алинея от приложение VII към Правилника за длъжностните лица — Понятие „дете на издръжка“ — Съдебно решение за настойничество, основано на законодателството на трета държава относно закрилата на детето — Отказ да се предостави статутът дете на издръжка на деца под настойничество — Равно третиране — Право на образование — Висш интерес на детето“

По дело T-283/17

SH, договорно нает служител на Европейската комисия, за която се явява N. de Montigny, адвокат,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват първоначално M. Mensi, T. S. Bohr и A.-C. Simon, а впоследствие T. S. Bohr и G. Berscheid, в качеството на представители,

ответник,

подпомагана от

Европейски парламент, за който се явяват J. Steele и M. Windisch, в качеството на представители,

и от

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват M. Bauer и R. Meyer, в качеството на представители,

встъпили страни,

с предмет искане на основание член 270 ДФЕС за отмяна на решението на Комисията от 13 юли 2016 г., с което органът, оправомощен да сключва договори, отказва на жалбоподателката да удължи срока за изплащане на надбавката за дете на издръжка, и ако е необходимо — на решението на тази институция от 3 февруари 2017 г., с което се отхвърля жалбата по административен ред, подадена от жалбоподателката на 5 октомври 2016 г.

* Език на производството: френски.

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав),

състоящ се от: H. Kanninen, председател, L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín (докладчик) и I. Reine, съдии,

секретар: G. Predonzani, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 13 април 2018 г.,

постанови настоящото

Решение

I. Обстоятелства по спора

1 Жалбоподателката, SH, е договорно нает служител на Европейската комисия с мясторабота в Зимбабве.

2 С решение на Tribunal de résidence Buyenzi (Общински съд Буйензи, Бурунди) от 30 декември 2010 г. (наричано по-нататък „решението на Общински съд Буйензи“) две деца, на възраст съответно четиринадесет и дванадесет години, бурундски граждани — Joe и Claire, са поставени под настойничеството на жалбоподателката на основание член 300 и сл. от Гражданския кодекс на Бурунди. Към датата на постановяване на решението на Общински съд Буйензи обичайното пребиваване на жалбоподателката е в Того.

3 През юни 2011 г. жалбоподателката подава заявление и получава надбавката за дете на издръжка за Joe и Claire на основание член 2, параграф 2, трета алинея и член 2, параграф 3, буква а) от приложение VII към Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз (наричан по-нататък „Правилникът“), който е приложим за договорно наетите служители съгласно член 21 от Условията за работа на другите служители на Европейския съюз (наричани по-нататък „УРДС“). Член 2 от приложение VII към Правилника има следното съдържание:

„1. Длъжностно лице, което има едно или повече деца на своя издръжка, получава в съответствие с параграфи 2 и 3 по-долу месечна надбавка в размер на […] EUR за всяко дете на издръжка.

2. „Дете на издръжка“ означава брачно, извънбрачно или осиновено дете на длъжностното лице или неговия съпруг, което то действително издържа.

Същото важи за дете, за което е подадена молба и е започнала процедура за осиновяване.

Всяко дете, за чиято издръжка длъжностното лице отговаря по силата на съдебно решение, основано на законодателството на държавите членки относно закрилата на детето, се счита за дете на издръжка.

3. Надбавката се отпуска:

а) служебно за деца ненавършили 18-годишна възраст;

б) по заявление на длъжностното лице, придружено от оправдателни документи, за деца между 18 и 26 години, които продължават образованието си или посещават професионален курс на обучение.

4. Всяко лице, което длъжностното лице е правно задължено да издържа и чиято издръжка налага значителни разходи, може по изключение да се третира като дете на издръжка, със специално мотивирано решение на органа по назначаването, основано на оправдателни документи.

[…]“.

4 На 3 август 2014 г. Joe навършва 18 години.

5 На 6 май 2015 г. началникът на отдел „Възнаграждение и управление на индивидуални парични права“ към Служба за управление и плащане по индивидуални права (PMO) изпраща на жалбоподателката записка (наричана по-нататък „записката на PMO от 6 май 2015 г.), като ѝ обяснява, от една страна, че тя вече няма право на надбавки за дете на издръжка за Joe, тъй като той е навършил 18 години, и от друга страна, че изплащането на тези надбавки ще бъде преустановено с обратно действие, считано от 31 август 2014 г. Жалбоподателката не подава жалба по административен ред срещу тази записка.

6 В крайна сметка обаче надбавката за дете на издръжка, изплатена за Joe за периода 1 септември 2014 г.—30 април 2015 г., не е възстановена.

7 На 2 май 2016 г. Claire навършва 18 години.

8 На 17 май 2016 г. жалбоподателката подава до PMO заявление за удължаване на срока за изплащане на надбавката за дете на издръжка за Joe и Claire. Искането в заявлението се основава на член 2, параграф 3, буква б) от приложение VII към Правилника. В заявлението си жалбоподателката посочва, че тези деца са все още под нейно настойничество, и представя документи в подкрепа на това, че те все още са записани в училище. Тя уточнява и че не е подала жалба по административен ред срещу записката на PMO от 6 май 2015 г., тъй като не е била запозната с правата си.

9 На 13 юли 2016 г. PMO изпраща на жалбоподателката записка, която има за цел изясняването на правата ѝ съгласно Правилника и съдържа отказ за продължаване на срока за изплащане на поисканите надбавки за Joe и Claire (наричана по-нататък „обжалваното решение“). PMO подчертава, че съгласно член 2, параграф 2, трета алинея от приложение VII към Правилника надбавка за дете на издръжка може да бъде предоставена за дете, поставено под настойничеството на служител, по-специално по силата на съдебно решение, основано на законодателството относно закрилата на детето. PMO счита, че правото на надбавки за посочените две деца се прекратява, след като те са навършили 18 години. Всъщност според PMO в конкретния случай правото на надбавки се основава изключително на настойничеството, което се прекратява след навършване на пълнолетие. PMO посочва също че правото на надбавки несъмнено може да бъде предоставено за биологично или осиновено дете по силата на член 2, параграф 3, буква б) от приложение VII към Правилника до навършване на 26-годишна възраст от детето. Според PMO обаче тази възможност не се прилага по отношение на дете под настойничество.

10 На 5 октомври 2016 г. жалбоподателката подава срещу обжалваното решение жалба по административен ред на основание член 90, параграф 2 от Правилника, приложим за договорно наетите служители съгласно член 117 от УРДС. В подкрепа на жалбата си по административен ред жалбоподателката се позовава на грешка при прилагане на правото, допусната от PMO, и на „явна грешка в преценката на условията за прилагане на член 67 от Правилника и на член 2,

параграф 3, буква б) от приложение VII към Правилника“. Освен това жалбоподателката отбелязва, че съгласно Гражданския кодекс на Бурунди пълнолетни са лицата, навършили 21-годишна възраст. В този смисъл нито едно от двете деца, за които става дума, не може да се счита за пълнолетно съгласно Гражданския кодекс на Бурунди. Следователно и двете деца остават под настойничеството на жалбоподателката до навършване на 21-годишна възраст. Поради това жалбоподателката стига до извода, че съгласно член 2, параграф 3, буква б) от приложение VII към Правилника тя има право на надбавките за дете на издръжка за посочените две деца, докато навършат 21-годишна възраст и до прекратяване на настойничеството.

11 С решение от 3 февруари 2017 г. (наричано по-нататък „решението за отхвърляне на жалбата по административен ред“) органът, оправомощен да сключва договори (наричан по-нататък „ООСД“) на Комисията, отхвърля жалбата по административен ред на жалбоподателката. ООСД припомня съдебната практика, съгласно която разпоредбите, даващи право на парични плащания, трябва да се тълкуват стриктно, като се позовава в това отношение на точка 90 от решение от 8 април 2008 г., Bordini/Комисия (F-134/06, EU:F:2008:40). Освен това ООСД подчертава, че съгласно член 2, параграф 2, трета алинея от приложение VII към Правилника съответните деца не може да се считат за деца на издръжка на жалбоподателката, тъй като тази разпоредба предвижда, че задължението за издръжка, която длъжностното лице дължи на съответното дете, трябва да произтича от съдебно решение, основано на законодателството на държава членка. Според ООСД обаче решението на Общински съд Буйензи се основава на законодателството на трета държава. Въз основа на това ООСД стига до извода, че жалбоподателката няма право на надбавките за дете на издръжка за съответните две деца и че РМО е проявила добронамереност, като ѝ е отпуснала тези надбавки до навършване на 18-годишна възраст на Claire и Joe.

II. Производство и искания на страните

12 На 15 май 2017 г. жалбоподателката подава жалбата, предмет на настоящото дело, в секретариата на Общия съд.

13 На 1 август 2017 г. Комисията представя писмената си защита.

14 С актове, подадени в секретариата на Общия съд съответно на 5 и 10 юли 2017 г., Съветът на Европейския съюз и Европейският парламент правят искане за встъпване в настоящото производство в подкрепа на исканията на Комисията.

15 С решения от 10 август и от 13 септември 2017 г. председателят на четвърти състав на Общия съд допуска встъпването на Съвета и на Парламента. Встъпилите страни представят писмените си становища съответно на 20 и на 27 октомври 2017 г., а главните страни внасят своите съображения по тези становища в указания срок.

16 С писмо от 1 септември 2017 г. секретариатът на Общия съд уведомява жалбоподателката, че съгласно разпоредбите на член 83, параграф 1 от Процедурния правилник Общият съд е решил, че не е необходима втора размяна на писмени становища.

17 С акт, подаден в секретариата на Общия съд на 20 септември 2017 г., жалбоподателката иска разрешение да представи писмена реплика съгласно член 83, параграф 2 от Процедурния правилник. По-конкретно жалбоподателката иска по същество разрешение да отговори на доводите, изложени в точка 48 и сл. от писмената защита.

18 С решение от 29 септември 2017 г. Общият съд разрешава на жалбоподателката да представи реплика във връзка с точки 48—59 от писмената защита. На 13 ноември 2017 г. жалбоподателката представя писмената си реплика. На 5 януари 2018 г. Комисията представя писмената си дуплика.

19 На 8 март 2018 г. по предложение на съдията докладчик Общият съд (четвърти състав) решава да започне устната фаза на производството.

20 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 13 април 2018 г.

21 Жалбоподателката моли Общия съд:

– да приеме, че член 2, параграф 2, трета алинея от приложение VII към Правилника е незаконосъобразен,

– да отмени обжалваното решение и ако е необходимо — решението, с което се отхвърля жалбата по административен ред,

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

22 Комисията и Съветът молят Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателката да заплати съдебните разноски.

23 Парламентът моли Общия съд да отхвърли жалбата като частично недопустима и при всяко положение като неоснователна.

III. От правна страна

A. По допустимостта на жалбата

24 В писмената си дуплика Комисията изразява съмнения относно спазването на досъдебната процедура.

25 От една страна, що се отнася до Joe, Комисията счита, че жалбоподателката е трябвало да подаде жалба по административен ред срещу записката на РМО от 6 май 2015 г., вместо да подава жалба по административен ред срещу обжалваното решение. От друга страна, що се отнася до Claire, Комисията подчертава, че изплащането на надбавките е преустановено през юни 2016 г., което било видно от фиша за заплата на жалбоподателката за този месец. Така Комисията смята, че жалбоподателката е трябвало да подаде жалба по административен ред срещу фиша за заплата от юни 2016 г., а не срещу обжалваното решение.

26 Жалбоподателката иска да се отхвърли повдигнатото от Комисията възражение за недопустимост, като подчертава, че искането ѝ за удължаване на срока за изплащане на надбавките за дете на издръжка, подадено на 17 май 2016 г. до РМО, е ново искане за надбавки на основание член 2, параграф 3, буква б) от приложение VII към Правилника.

27 Доводите на Комисията се свеждат по същество до това, че с обжалваното решение се потвърждава, от една страна, записката на PMO от 6 май 2015 г. относно надбавката, изплащана за Joe, и от друга страна, фишът за заплата на жалбоподателката от юни 2016 г., що се отнася до Claire.

28 Съгласно постоянната съдебна практика жалба за отмяна, подадена срещу акт, с който се потвърждава изцяло предишно необжалвано в срок решение, е недопустима (вж. решение от 7 февруари 2001 г., Inpesca/Комисия, T-186/98, EU:T:2001:42, т. 44 и цитираната съдебна практика). Счита се, че даден акт само потвърждава предходно решение, когато не съдържа нищо ново в сравнение с него и не е издаден в резултат от преразглеждане на положението на адресата на това решение (вж. определение от 26 октомври 2016 г., Edeka-Handelsgesellschaft Hessenring/Комисия, T-611/15, непубликувано, EU:T:2016:643, т. 28 и цитираната съдебна практика).

29 В случая, от една страна, що се отнася до Joe, следва да се констатира, че записката на PMO от 6 май 2015 г. се отнася до отмяната на изплащането на надбавката за дете на издръжка за Joe съгласно член 2, параграф 3, буква а) от приложение VII към Правилника. Следователно трябва да се приеме, че записката на PMO от 6 май 2015 г. е придобила окончателен характер, тъй като жалбоподателката не е подала жалба по административен ред срещу нея.

30 Въпреки това следва да се подчертае, че обжалваното решение е относно искането за удължаване на срока за изплащане на надбавката за дете на издръжка за Joe и Claire, подадено от жалбоподателката до PMO на 17 май 2016 г. Това искане обаче се основава не на член 2, параграф 3, буква а) от приложение VII към Правилника, а на член 2, параграф 3, буква б) от същото приложение. В този смисъл предметът на обжалваното решение е различен от предмета на записката на PMO от 6 май 2015 г. и следователно то не е потвърдително спрямо нея.

31 От друга страна, що се отнася до Claire, достатъчно е да се посочи, че от фиша за заплата на жалбоподателката за юни 2016 г. е видно, че изплащането на надбавката на основание член 2, параграф 3, буква а) от приложение VII към Правилника е преустановено. Както обаче бе припомнено в точка 30 по-горе, обжалваното решение е относно искане за удължаване на срока за изплащане на надбавката за дете на издръжка за Joe и Claire, подадено от жалбоподателката до PMO на 17 май 2016 г. на основание член 2, параграф 3, буква б) от същото приложение. Следователно предметът на обжалваното решение е различен от предмета на решението, което е видно от фиша за заплата за юни 2016 г., и следователно не е потвърдително спрямо него.

32 Противно на твърденията на Комисията, жалбоподателката е трябвало да подаде жалба по административен ред на основание член 90, параграф 2 от Правилника именно срещу обжалваното решение. Жалбоподателката е подала такава жалба по административен ред на 5 октомври 2016 г.

33 Ето защо се налага изводът, че в случая досъдебната процедура е спазена.

34 При това положение жалбата, предмет на настоящото дело, следва да се обяви за допустима.

Б. По същество

1. По първото искане Общият съд да приеме, че член 2, параграф 2, трета алинея от приложение VII към Правилника е незаконосъобразен

35 Първото искане на жалбоподателката е Общият съд да приеме, че член 2, параграф 2, трета алинея от приложение VII към Правилника, така както го прилага РМО в обжалваното решение, е незаконосъобразен.

36 Важно е в това отношение да се припомни, че съдът на Съюза не може да прави принципни констатации (решение от 16 декември 2004 г., De Nicola/ЕИБ, T-120/01 и T-300/01, EU:T:2004:367, т. 136). Все пак с оглед на цялото съдържание на жалбата следва да се приеме, че с първото си искане в жалбата си за отмяна жалбоподателката инцидентно повдига възражение за незаконосъобразност на член 2, параграф 2, трета алинея от приложение VII към Правилника (наричан по-нататък „спорната разпоредба“).

2. По второто искане Общият съд да отмени обжалваното решение и ако е необходимо — решението, с което се отхвърля жалбата по административен ред

а) По предмета на второто искане

37 Съгласно постоянната съдебна практика жалбата по административен ред и решението за нейното отхвърляне, независимо дали е изрично или мълчаливо, са неразделна част от сложна процедура и представляват само предварително условие за сезиране на съда (решения от 21 септември 2011 г., Adjemian и др./Комисия, T-325/09 P, EU:T:2011:506, т. 32 и от 15 септември 2017 г., Skareby/ЕСВД, T-585/16, EU:T:2017:613, т. 18). Ето защо, като се има предвид, че в системата на Правилника заинтересованото лице следва да подаде жалба по административен ред срещу оспореното от него решение, последващата жалба е допустима, независимо дали е насочена срещу самото обжалвано по административен ред решение, или срещу решението за отхвърляне на жалбата по административен ред, или пък едновременно срещу двете, при условие че жалбата по административен ред и жалбата по съдебен ред са подадени в сроковете, предвидени в членове 90 и 91 от Правилника (решения от 26 януари 1989 г., Koutchoumoff/Комисия, 224/87, EU:C:1989:38, т. 7 и от 5 ноември 2014 г., Комисия/Thomé, T-669/13 P, EU:T:2014:929, т. 21). Въпреки това съгласно принципа за процесуална икономия съдът може да реши, че няма основание да се произнася отделно по искането за отмяна на решението за отхвърляне на жалбата по административен ред, когато констатира, че това искане няма самостоятелен предмет и в действителност се припокрива с искането за отмяна на решението, срещу което е подадена жалбата по административен ред (решения от 17 януари 1989 г., Vainker/Парламент, 293/87, EU:C:1989:8, т. 7 и 8 и от 24 април 2017 г., HF/Парламент, T-584/16, EU:T:2017:282, т. 72). Такъв може да е случаят по-специално когато съдът установи, че решението за отхвърляне на жалбата по административен ред само потвърждава решението, което се оспорва с жалбата по административен ред, и следователно отмяната на решението за отхвърляне на жалбата по административен ред няма да породи никакво действие спрямо правното положение на заинтересованото лице, различно от това, до което води отмяната на първоначалното решение (вж. в този смисъл решение от 21 септември 2011 г., Adjemian и др./Комисия, T-325/09 P, EU:T:2011:506, т. 33).

38 Въпреки това съгласно съдебната практика, като се има предвид, че досъдебното производство търпи развитие, администрацията може да реши, когато отхвърля подадената по административен ред жалба, да допълни или да измени съображенията, въз основа на които е приела оспорвания акт (вж. в този смисъл решение от 9 декември 2009 г., Комисия/Birkhoff, T-377/08 P, EU:T:2009:485, т. 55—60).

39 Така, за да отговори на тази жалба по административен ред, администрацията може да изложи по-ясни мотиви в хода на досъдебната процедура. Такива конкретни мотиви, свързани с конкретния случай и съобщени преди подаването на жалбата по съдебен ред, трябва да съответстват на решението за отказ и следователно да се считат за релевантни данни за преценката на законосъобразността на решението (вж. в този смисъл решение от 9 декември 2009 г., Комисия/Birkhoff, T-377/08 P, EU:T:2009:485, т. 59 и 60).

40 В случая с решението, с което се отхвърля жалбата по административен ред, се потвърждава отхвърлянето на искането за удължаване на срока за изплащане на надбавките за дете на издръжка, в съответствие с извода на PMO в обжалваното решение. Както е видно обаче от точка 11 по-горе, в решението за отхвърляне на жалбата по административен ред ООСД допълва обжалваното решение, като добавя, че право на предоставяне на надбавката за дете на издръжка съществува единствено когато задължението за издръжка произтича от съдебно решение, основано на законодателството на държава членка. Въз основа на тези нови мотиви ООСД прави извод, че съответните деца не може да се приемат за деца на издръжка на жалбоподателката, тъй като решението на Общински съд Буйензи не се основава на законодателството на държава членка. ООСД обаче посочва, че администрацията е проявила добронамереност, като е отпуснала на жалбоподателката надбавки за дете на издръжка до навършване на 18-годишна възраст на Joe и Claire, въпреки че жалбоподателката не е имала право на тези надбавки.

41 От изложеното по-горе следва, че в решението за отхвърляне на жалбата по административен ред са взети предвид правни обстоятелства, които PMO не е взела предвид при приемане на обжалваното решение.

42 Следователно, тъй като досъдебното производство търпи развитие, мотивите, съдържащи се в решението, с което се отхвърля жалбата по административен ред, следва да се вземат предвид при разглеждане на законосъобразността на обжалваното решение.

б) По основанията на жалбата

43 В жалбата си жалбоподателката сочи пет основания, първите четири от които са изложени в подкрепа на възражение за незаконосъобразност на спорната разпоредба. Първото основание е нарушение на забраната за дискриминация, основана на гражданството или произхода. С второто основание се твърди нарушение на принципа на равно третиране и на недопускане на дискриминация между длъжностни лица и служители. Като трето основание се сочи нарушение на правото на образование и на принципа за висшия интерес на детето. Четвъртото основание е нарушение на член 52 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“) и на принципа на пропорционалност и на законосъобразност. Петото основание е грешка при прилагане на правото и нарушение на принципа на добра администрация и на задълженията за полагане на грижа и за оказване на съдействие.

44 Освен това в репликата си жалбоподателката излага като шесто основание нарушение на принципите на правна сигурност, на предвидимост и на придобитите права.

1) По първото основание — дискриминация, основана на гражданството или произхода

45 Жалбоподателката изтъква, че със спорната разпоредба се нарушава забраната за дискриминация, основана на произхода или на гражданството, прогласена в член 21 от Хартата и в член 1г от Правилника, тъй като тя е пречка дете, което не е гражданин на Европейския съюз и е на издръжка на гражданин на Съюза, да бъде признато за дете на издръжка за целите на предоставяне на въпросната надбавка.

46 Жалбоподателката подчертава, че съгласно нормите на международното частно право lex personalis на физическите лица е законът на държавата, на която са граждани, независимо кой е компетентният съд. От това следвало, че тъй като Joe и Claire са с бурундско гражданство, техният личен закон е правото на Бурунди. Следователно единствено поради гражданството на тези деца удължаването на срока за изплащане на надбавките за дете на издръжка било отказано на жалбоподателката.

47 В репликата си жалбоподателката изтъква, че съдебната компетентност в областта на семейното право се основава на критерия за обичайното местопребиваване на детето или на родителя. В този смисъл тя поддържа, че тъй като към момента на настъпване на фактите по делото нито тя, нито съответните деца не са имали обичайно местопребиваване в държава членка, съдилищата на Съюза не са компетентни да постановят решение относно настойничеството над тези деца. Жалбоподателката посочва, че при липсата на решение относно настойничеството над децата те не можели да напуснат територията на Бурунди в нейно присъствие, за да подадат в държава членка искане за учредяване на настойничество. Според жалбоподателката от това следва, че от гледна точка на гражданството на въпросните деца органите на Бурунди са компетентни да постановяват решения относно настойничеството.

48 По-нататък жалбоподателката изтъква, че не би могла да подаде в държава членка молба за признаване на решението на Общински съд Буйензи. В това отношение тя счита, че макар по силата на член 15 от Конвенцията за компетентността, приложимото право, признаването, изпълнението и сътрудничеството във връзка с родителската отговорност и мерките за закрила на децата, подписана в Хага на 19 октомври 1996 г. (наричана по-нататък „Хагската конвенция от 1996 г.“), в областта на мерките за закрила на децата да се прилага правото по местопребиваването на детето, тази конвенция не е релевантна в настоящия случай. Това произтичало от факта, че Бурунди не е страна по конвенцията, а тази конвенция би следвало да се прилага само доколкото обичайното местопребиваване на децата се намира на територията на договаряща държава. В случая обаче ѝ е било невъзможно да подаде искане за признаване на решението на Общински съд Буйензи в държава членка, тъй като нито тя, нито съответните деца имали обичайно местопребиваване в държава — членка на Съюза. В съдебното заседание жалбоподателката потвърждава, че към момента на постановяване на решението на Общински съд Буйензи тя не е имала обичайно местопребиваване в Белгия.

49 Освен това в репликата си жалбоподателката изтъква, че за да избегне възможността Общият съд да потвърди решението, че съответните деца нямат право на въпросните надбавки, тя е подала в Белгия молба за осиновяването им.

50 На последно място жалбоподателката изтъква, че дори ако решението на Общински съд Буйензи беше признато в държава членка, то пак щеше да се основава на законодателството на трета държава и решението за признаването му не би могло да се счита за съдебно решение, основано на законодателството на държава членка относно закрилата на детето.

51 Парламентът, Съветът и Комисията поддържат, че първото основание следва да се отхвърли.

52 В самото начало следва да се отбележи, че спорната разпоредба не предвижда изрично като критерий за отпускане на надбавката за дете на издръжка гражданството на детето, а правото, въз основа на което е постановено съдебното решение, от което произтича задължението за издръжка на детето, за което се изплаща тази надбавка.

53 Жалбоподателката обаче твърди, че този критерий води до установяване на дискриминация, основана на гражданството на съответното дете. Всъщност според нея правото, на което се основава съдебното решение, от което произтича задължението за издръжка на детето, е правото на държавата по гражданството на детето.

54 В това отношение, първо, следва да се отбележи, че Хагската конвенция от 1996 г., на която Комисията се позовава, за да твърди, че приложимото право за настойничеството по отношение на ненавършили пълнолетие лица е правото на държавата по обичайното им местопребиваване, не е приложима в случая. Всъщност трябва да се посочи, че от една страна, както подчертава жалбоподателката, Бурунди не е страна по тази конвенция, и от друга страна, съгласно член 2 от нея Конвенцията се прилага само по отношение на деца, които не са навършили 18 години, а Joe и Claire са на възраст над 18 години.

55 Второ, важно е да се подчертае, че в случая при липсата на приложима международна конвенция въпросът кое законодателство урежда настойничеството над Joe и Claire е обстоятелство, което страната, която се позовава на него, трябва да докаже. В случая обаче жалбоподателката дори не е посочила разпоредбите от националното право, съгласно които правото, приложимо за настойничеството над съответните деца, според нея е правото на държавата по тяхното гражданство.

56 От това следва, че жалбоподателката не доказва, че спорната разпоредба води до установяване на дискриминация на основание на гражданството.

57 Ето защо първото основание следва да се отхвърли по същество.

2) По второто основание — нарушение на принципа на равно третиране и на недопускане на дискриминация между длъжностни лица и служители

58 Жалбоподателката счита, че член 2 от приложение VII към Правилника въвежда дискриминация между длъжностните лица и служителите, които искат дете да се счита за дете на тяхна издръжка, в зависимост от това дали искането се основава на член 2, параграф 4 от приложение VII към Правилника или на член 2, параграф 2, втора алинея от същото приложение, или на спорната разпоредба. Следователно спорната разпоредба поставяла в неравностойно положение длъжностните лица и служителите, които са в еднакво положение, тъй като имат задължение за поемане на издръжка на дете или близък родственик, но по отношение на тях се прилагат различни условия за предоставяне на надбавката в зависимост от законодателството, на което се основава задължението им за издръжка.

59 Първо, жалбоподателката подчертава, че член 2, параграф 4 от приложение VII към Правилника, който позволява да се третира като дете на издръжка всяко лице, по отношение на което длъжностното лице има законно задължение за издръжка, налагащо значителни разходи, не е пречка за това третиране, ако законът, на който се основава законното задължение за издръжка, е законодателството на трета държава.

60 Второ, жалбоподателката твърди, че член 2, параграф 2, втора алинея от приложение VII към Правилника, който признава статута на дете на издръжка на дете, което е осиновено или за което е започнала процедура за осиновяване, също не е пречка то да бъде признато за дете на издръжка, ако осиновяването се основава на законодателството на трета държава.

61 Парламентът, Съветът и Комисията поддържат, че второто основание следва да се отхвърли.

62 В това отношение следва да се припомни, че принципът на равно третиране или на недопускане на дискриминация изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (решения от 10 януари 2006 г., IATA и ELFAA, C-344/04, EU:C:2006:10, т. 95 и от 12 септември 2006 г., Eman и Sevinger, C-300/04, EU:C:2006:545, т. 57). Принципът на равно третиране или на недопускане на дискриминация, прогласен в член 1г от Правилника, е общо правило,

приложимо в правото на публичната служба на Съюза (вж. в този смисъл решения от 2 декември 1982 г., Micheli и др./Комисия, 198/81—202/81, EU:C:1982:411, т. 5 и 6 и от 15 април 2010 г., Gualtieri/Комисия, C-485/08 P, EU:C:2010:188, т. 70).

63 В случая следва да се сравнят, на първо място, положението на длъжностните лица и служителите, които издържат дете по силата на решение за осиновяване, основано на законодателството на трета държава, уредено в член 2, параграф 2, първа алинея от приложение VII към Правилника, на второ място, положението на длъжностните лица или служителите, които по силата на законодателството на трета държава имат законно задължение да издържат лице, чиято издръжка налага значителни разходи, уредено в член 2, параграф 4 от приложение VII към Правилника, и на трето място, положението на длъжностните лица и служителите, които имат задължения за издръжка по силата на съдебно решение, основано на законодателството на трета държава, което за разлика от предходните положения не е уредено в нито една от разпоредбите на член 2 от приложение VII към Правилника.

64 В това отношение, първо, следва да се констатира, че съгласно член 2, параграф 2, първа алинея от приложение VII към Правилника за „деца на издръжка“ се считат осиновените деца на длъжностно лице или неговия съпруг, при условие че длъжното лице „действително [ги] издържа“. Второ, съгласно спорната разпоредба за „деца на издръжка“ се считат децата, които не са родени в брак, извънбрачни или осиновени деца на длъжностното лице или неговия съпруг, но „за чиято издръжка длъжностното лице отговаря по силата на съдебно решение, основано на законодателството на държавите членки относно закрилата на детето“. Трето и последно, по изключение и с мотивирано решение на органа по назначаването на съответната институция, орган, служба или агенция на Съюза всяко лице, включително пълнолетно лице и член на семейството на длъжностното лице, различно от родено в брак, извънбрачно или осиновено дете на длъжностното лице или неговия съпруг, може съгласно член 2, параграф 4 от приложение VII към Правилника да се третира като „дете на издръжка“, когато длъжностното лице е „правно задължено да [го] издържа“ и „издръжката [му] налага значителни разходи“ (решение от 16 януари 2018 г., SE/Съвет, T-231/17, непубликувано, EU:T:2018:3, т. 38).

65 В този смисъл член 2, параграф 2, първа алинея от приложение VII към Правилника не изисква правото, на което се основава решението за осиновяване, да бъде правото на държава членка. Член 2, параграф 4 от приложение VII към Правилника също не изисква правото, на което се основава задължението за издръжка, да бъде правото на държава членка. Обратно, спорната разпоредба изисква правото, на което се основава съдебното решение, въз основа на което възниква задължението за издръжка, да бъде правото на държава членка. От това следва, че като изисква правото, на което се основава задължението за издръжка, посочено в спорната разпоредба, да бъде правото на държава членка, Правилникът предвижда по-неблагоприятно третиране на длъжностните лица и служителите, които попадат в приложното поле на посочената разпоредба.

66 При това положение следва да се провери дали, както твърди жалбоподателката, длъжностните лица и служителите по член 2, параграф 4 от приложение VII към Правилника и по член 2, параграф 2, втора алинея от същото приложение, от една страна, и тези, които като жалбоподателката попадат в приложното поле на спорната разпоредба, от друга страна, се намират в сравнимо положение (вж. решение от 9 март 2017 г., Милкова, C-406/15, EU:C:2017:198, т. 57 и цитираната съдебна практика).

67 В това отношение следва да се отбележи, че съгласно съдебната практика член 2, параграф 2, първа алинея от приложение VII към Правилника, спорната разпоредба и член 2, параграф 4 от приложение VII към Правилника се отнасят съответно до три отделни групи деца или лица, които могат да се считат за „деца на издръжка“ по смисъла на Правилника (решение от 16 януари 2018 г., SE/Съвет, T-231/17, непубликувано, EU:T:2018:3, т. 37).

68 Всъщност, от една страна, и двете разпоредби, спорната и член 2, параграф 4 от приложение VII към Правилника, се основават на наличието на задължения за издръжка на лица, които нямат родствена връзка със съответното длъжностно лице. Като използва в тези две разпоредби две различни понятия за задължение за издръжка, едното „по силата на съдебно решение“, а другото „правно“, законодателят на Съюза е целял да обхване две различни положения (решение от 16 януари 2018 г., SE/Съвет, T-231/17, непубликувано, EU:T:2018:3, т. 39). Спорната разпоредба изисква задължението за издръжка да бъде наложено със съдебно решение, основано на законодателството относно закрилата на детето. Тази разпоредба се отнася по-специално до учредяване на настойничество по отношение на ненавършили пълнолетие деца. Член 2, параграф 4 от приложение VII към Правилника обаче се отнася до правно задължение за издръжка на родител или роднина по сватовство, а не непременно на ненавършило пълнолетие лице. Освен това тази разпоредба изисква издръжката на лицето, което длъжностното лице е правно задължено да издържа, да му налага „значителни разходи“ и длъжностното лице да представи „оправдателни документи“, с които да докаже, че наложените с издръжката на съответното лице разходи са извън обичайните разходи (вж. в този смисъл решение от 20 януари 2009 г., Klein/Комисия, F-32/08, EU:F:2009:3, т. 45).

69 От друга страна, положението на служителите и на длъжностните лица, които имат задължение за издръжка по силата на спорната разпоредба, и това на служителите и на длъжностните лица, които издържат дете по силата на решение за осиновяване, за което се отнася член 2, параграф 2, първа алинея от приложение VII към Правилника, също не могат да се считат за сравними. Всъщност осиновяването и настойничеството се различават съществено. Първо, следва да се подчертае, че за разлика от осиновяването настойничеството по принцип се прекратява, когато детето навърши пълнолетие. Второ, трябва да се отбележи, че по принцип решението за настойничество може да бъде оттеглено, докато осиновяването, което е форма на родство, е предвидено да бъде постоянно.

70 От изложеното по-горе следва, че не може да се счита, че длъжностните лица и служителите по член 2, параграф 2, първа алинея и по член 2, параграф 4 от приложение VII към Правилника, както и по спорната разпоредба, се намират в еднакво положение, така че установяването с Правилника на различни условия за отпускане на надбавката за дете на издръжка също не може да наруши принципа на равно третиране.

71 Ето защо второто основание следва да се отхвърли по същество.

3) По третото основание — нарушение на правото на образование и на принципа за висшия интерес на детето

72 Жалбоподателката изтъква, че всяко дете има право на образование. Образованието обаче имало цена. Това било вярно в още по-голяма степен за образованието на деца, за които отговаря служител като жалбоподателката, която е назначена на служба в делегация на Съюза в трета държава, на чиято територия образованието, равностойно на образованието в Европа, е скъпо. Като не позволява предоставянето на надбавки за дете на издръжка на длъжностните лица и служителите, които са настойници на деца — граждани на трета държава, разпоредбата, която е предмет на възражението за незаконосъобразност, нарушавала членове 14 и 24 от Хартата.

73 Парламентът, Съветът и Комисията поддържат, че третото основание трябва да се отхвърли.

74 В това отношение, на първо място, следва да се установи дали трябва да се счита за нарушение на член 14 от Хартата изключването от понятието „дете на издръжка“ в спорната разпоредба на детето, чийто настойник по силата на съдебно решение, основано на законодателството на трета държава, е длъжностно лице или служител. Тази разпоредба е озаглавена „Право на образование“ и гласи следното:

„Всеки има право на образование, както и на достъп до професионално и продължаващо обучение“.

75 За тълкуването на тази разпоредба следва да се вземат предвид Разясненията относно Хартата (ОВ C 303, 2007 г., стр. 17) съгласно член 6, параграф 1, трета алинея ДЕС и член 52, параграф 7 от Хартата (решение от 19 септември 2013 г., Преразглеждане Комисия/Strack, C-579/12 RX-II, EU:C:2013:570, т. 27). Видно от разясненията относно член 14 от Хартата, този член се основава както на общите конституционни традиции на държавите членки, така и на член 2 от Първия допълнителен протокол към Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г., който гласи:

„Никой не може да бъде лишен от правото на образование. При изпълнението на функциите, поети от нея в областта на образованието и обучението, държавата уважава правото на родителите да дават на своите деца образование и обучение в съответствие със своите религиозни и философски убеждения“.

76 Противно на това, за което намеква с доводите си жалбоподателката, от изложеното по-горе не може да се направи извод за позитивно задължение в тежест на Съюза, наложено с член 14 от Хартата, да осигури на длъжностните си лица и на служителите си финансовите средства, позволяващи на децата, които са на тяхна издръжка, да следват конкретен вид образование.

77 Ето защо, дори да се приеме, че целта на надбавката за дете на издръжка е да се покриват разходите за образование, направени от длъжностно лице или служител за детето, което е издържано от него, не може да се счита, че правото на образование, закрепено в член 14 от Хартата, изисква предоставянето на тази надбавка да бъде разширено и по отношение на детето, чийто настойник по силата на съдебно решение, основано на законодателството на трета държава, е длъжностно лице или служител.

78 На второ място, следва да се установи дали изключването от понятието „дете на издръжка“ в спорната разпоредба на детето, чийто настойник по силата на съдебно решение, основано на законодателството на трета държава, е длъжностно лице или служител, трябва да се счита за нарушение на висшия интерес на детето, прогласен в член 24, параграф 2 от Хартата. Тази разпоредба гласи следното:

„При всички действия, които се предприемат от публичните власти или частни институции по отношение на децата, висшият интерес на детето трябва да бъде от първостепенно значение“.

79 В това отношение следва да се отбележи, че видно от разясненията относно член 24 от Хартата, този член се основава на Конвенцията за правата на детето, подписана в Ню Йорк на 20 ноември 1989 г. и ратифицирана от всички държави членки, и по-специално на членове 3, 9, 12 и 13 от нея. Съгласно член 1 от тази конвенция „[з]а целите на тази [к]онвенция „дете“ означава всяко човешко същество на възраст под 18 години, освен ако съгласно закона, приложим за детето, пълнолетието настъпва по-рано“.

80 В случая, тъй като Joe и Claire са навършили 18 години, те не могат да бъдат считани за „деца“ по смисъла на Конвенцията от Ню Йорк от 1989 г., посочена в точка 79 по-горе, така че член 24 от Хартата не може да се прилага по отношение на тях.

81 От това следва, че Общият съд не може да приеме, че изключването със спорната разпоредба на определена категория деца от понятието „дете на издръжка“ и от изплащането на надбавката за дете на издръжка представлява нарушение на член 24 от Хартата.

82 Поради това третото основание следва да се отхвърли по същество.

4) По четвъртото основание — нарушение на член 52 от Хартата и на принципите на пропорционалност и на законосъобразност

83 Жалбоподателката твърди, че с оглед на принципа на пропорционалност, прогласен в член 52 от Хартата, законодателят е трябвало изрично да обясни причините, поради които е изключил възможността деца, чийто настойник по силата на съдебно решение, основано на законодателството на трета държава, е длъжностно лице или служител, да бъдат считани за деца на издръжка. Като не предвижда разяснения в това отношение, спорната разпоредба нарушавала член 52 от Хартата.

84 Съветът и Комисията искат четвъртото основание да се отхвърли по същество, а Парламентът от своя страна счита, че това основание е недопустимо.

i) По допустимостта на четвъртото основание

85 Парламентът смята, че четвъртото основание е недопустимо, тъй като според него съществените правни обстоятелства, на които се основава това основание, не следват от текста на самата жалба. Всъщност жалбоподателката не е изложила никакви правни доводи в подкрепа на твърдяно нарушение на принципите на пропорционалност и на законосъобразност.

86 В това отношение следва да се припомни, че съгласно член 21, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, приложим към производството пред Общия съд по силата на член 53, първа алинея от същия статут и съгласно член 76, буква г) от Процедурния правилник, жалбата трябва да съдържа по-конкретно предмета на спора и кратко изложение на посочените основания. Тези данни трябва да са достатъчно ясни и точни, за да се позволи на ответника да подготви защитата си, а на Общия съд — да се произнесе по жалбата, ако е необходимо, без да разполага с други данни. С оглед на гарантиране на правната сигурност и на доброто правораздаване, за да е допустима жалбата, е необходимо съществените правни и фактически обстоятелства, на които тя се основава, да следват поне обобщено, но по логичен и разбираем начин от текста на самата жалба (определения от 28 април 1993 г., De Hoe/Комисия, T-85/92, EU:T:1993:39, т. 20 и от 21 май 1999 г., Asia Motor France и др./Комисия, T-154/98, EU:T:1999:109, т. 49).

87 В случая, на първо място, следва да се констатира, че в жалбата си жалбоподателката не уточнява в какво се състои нарушението на принципа на законосъобразност, на който тя се позовава в заглавието на четвъртото си основание. Ето защо това основание следва да се обяви за недопустимо, доколкото се отнася до твърдението за нарушение на посочения принцип.

88 На второ място, що се отнася до принципа на пропорционалност, на който се позовава жалбоподателката, безспорно следва да се констатира, че нейните доводи са лаконични. От изложението на доводите ѝ обаче достатъчно ясно и логично следва, че тя се позовава на нарушение на принципа на пропорционалност, който съгласно член 52 от Хартата трябва да се спазва при ограничаването на признатите с нея права.

89 Ето защо четвъртото основание следва да се обяви за допустимо по отношение на нарушението на член 52 от Хартата и на принципа на пропорционалност.

ii) По същество

90 Член 52, параграф 1 от Хартата гласи:

„Всяко ограничаване на упражняването на правата и свободите, признати от настоящата Харта, трябва да бъде предвидено в закон и да зачита основното съдържание на същите права и свободи. При спазване на принципа на пропорционалност ограничения могат да бъдат налагани, само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора“.

91 От разясненията относно член 52 следва, че целта му е да установи обхвата на правата и принципите на Хартата и да определи правила за тяхното тълкуване. По-конкретно в член 52, параграф 1 се определя режимът на ограничаване на правата.

92 В случая обаче следва да се отбележи, от една страна, че в рамките на настоящото основание жалбоподателката не е посочила кое право или коя свобода, признати с Хартата, са ограничени със спорната разпоредба.

93 От друга страна, следва да се отбележи, че в рамките на първото и третото основание, изтъкнати в подкрепа на възражението за незаконосъобразност на спорната разпоредба, Общият съд не установява в спорната разпоредба никакво ограничение на предвидените в Хартата права.

94 От това следва, че жалбоподателката не е доказала нарушение на член 52, параграф 1 от Хартата.

95 Ето защо четвъртото основание и след това повдигнатото от жалбоподателката възражение за незаконосъобразност трябва да се отхвърлят.

5) По петото основание — грешка при прилагане на правото и нарушение на принципа на добра администрация и на задълженията за полагане на грижа и за оказване на съдействие

96 Жалбоподателката твърди, че тъй като поради изтъкнатите в рамките на първите четири основания доводи спорната разпоредба е незаконосъобразна, ООСД е допуснал грешка при прилагане на правото и е нарушил принципа на добра администрация, като е приел обжалваното решение въз основа на тази разпоредба. Тя подчертава, че до изпращането на записката на РМО от 6 май 2015 г. РМО не я е уведомила, че тя няма право да получава надбавки за дете на издръжка по силата на спорната разпоредба. Тя отбелязва също че изплащането на тези надбавки било преустановено внезапно.

97 В репликата си жалбоподателката сочи и нарушение на задълженията за полагане на грижа и за оказване на съдействие. Комисията не изпълнила тези задължения, като не оказала съдействие и не насочила жалбоподателката в действията ѝ още от 2011 г. или не ѝ оставила възможност да се съобрази от 2016 г. с новите изисквания на РМО, съгласно които тя трябвало да представи съдебно решение, основано на законодателството на държава членка. По този въпрос жалбоподателката посочва, че едва при запознаване с писмената защита на Комисията тя узнала, че според РМО признаването на решението на Общинския съд Буйензи можело да се счита за съдебно решение, основано на законодателството на държава членка, и следователно да бъде признато от РМО като основание за предоставяне на надбавките за дете на издръжка.

98 На първо място, що се отнася до твърдяната от жалбоподателката грешка при прилагане на правото, следва да се констатира, че тя се задоволява да се позове на основанията за незаконосъобразност, повдигнати в рамките на първите четири основания, а в рамките на настоящото основание не посочва никакви допълнителни доводи, с които да докаже незаконосъобразността на спорната разпоредба или грешка при прилагане на правото,

допусната от ООСД. Ето защо, тъй като първите четири основания на жалбоподателката са отхвърлени, вече не следва да се разглежда грешката при прилагане на правото, изтъкната в подкрепа на настоящото основание.

99 На второ място, що се отнася до принципа на добра администрация, достатъчно е да се констатира, противно на твърденията на жалбоподателката, че ООСД не преустановява внезапно изплащането на въпросните надбавки. Всъщност, както бе припомнено в точка 5 по-горе, в записката си от 6 май 2015 г. РМО предварително е уведомила жалбоподателката, че изплащането на тези надбавки ще бъде преустановено.

100 На трето място, що се отнася до нарушението на задължението за полагане на грижа, на което се позовава жалбоподателката в репликата си, Комисията изтъква, че този довод на жалбоподателката е недопустим, тъй като е повдигнат късно.

101 В това отношение следва да се отбележи, че съгласно постоянната съдебна практика задължението за полагане на грижа на администрацията по отношение на нейните служители, което отразява установеното с Правилника равновесие на насрещните права и задължения в отношенията между публичния орган и служителите му, заедно с принципа на добра администрация изискват, когато се произнася относно положението на длъжностно лице, прекият ръководител да вземе предвид не само интереса на службата, но и този на съответното длъжностно лице (решения от 7 март 2007 г., Sequeira Wandschneider/Комисия, T-110/04, EU:T:2007:78, т. 184 и 185 и от 13 ноември 2014 г., De Loecker/ЕСВД, F-78/13, EU:F:2014:246, т. 76).

102 В жалбата си обаче в рамките на петото си основание жалбоподателката сочи нарушение на принципа на добра администрация. Поради това следва да се приеме, че доводът на жалбоподателката за нарушение на задължението за полагане на грижа е доразвиване на петото ѝ основание. Ето защо този довод следва да се обяви за допустим.

103 В това отношение следва да се припомни, че задължението за полагане на грижа предполага по-специално че когато се произнася относно положението на длъжностно лице, прекият ръководител трябва да вземе предвид всички обстоятелства, които могат да бъдат определящи за решението му, като отчете не само интереса на службата, но и този на съответното длъжностно лице (решение от 1 юни 1999 г., Rodríguez Pérez и др./Комисия, T-114/98 и T-115/98, EU:T:1999:114, т. 32).

104 В случая следва да се констатира, че по същество въз основа на задължението за полагане на грижа жалбоподателката иска да обоснове наличието на позитивно задължение в тежест на администрацията да ѝ оказва съдействие и да я насочва в действията ѝ, поне от 2011 г.

105 В това отношение, първо, следва да се отбележи, че по принцип задължението за полагане на грижа не налага на администрацията широко позитивно задължение да оказва съдействие на длъжностните лица или служителите на Съюза. По-специално не може с основание да се очаква от полагащата грижа администрация, която разглежда множество заявления за предоставяне на надбавки за деца на издръжка, да поеме инициативата да оказва съдействие и да насочва всички молители относно евентуалните действия, които би могло да трябва да предприемат, за да получават тези надбавки (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 20 юли 2016 г., Barroso Truta и др./Съд на Европейския съюз, F-126/15, EU:F:2016:159, т. 74).

106 Във връзка със задължението ѝ за полагане на грижа на администрацията може най-много да се наложат по-високи изисквания, когато са налице особени обстоятелства, свързани по-конкретно с положението на крайна уязвимост, в което се намира заинтересованото лице (вж. в този

смисъл решение от 28 октомври 2010 г., U/Парламент, F-92/09, EU:F:2010:140, т. 65—67, 85 и 88). Жалбоподателката обаче не доказва, нито дори твърди, че такива обстоятелства са налице в конкретния случай.

107 Второ, важно е също да се отбележи, че всяко полагащо нормална грижа длъжностно лице трябва да е запознато с Правилника, и по-специално с правилата, уреждащи възнаграждението му, сред които са и тези относно семейните надбавки. Съгласно съдебната практика обичайната грижа, която може да се очаква от длъжностно лице или служител, се преценява с оглед на неговото образование, степента му и професионалния му опит (решение от 17 май 2017 г., Piessevaux/Съвет, T-519/16, непубликувано, EU:T:2017:343, т. 96 и цитираната съдебна практика).

108 В случая трябва да се констатира, че жалбоподателката постъпва на служба в Комисията през 2007 г. в качеството на договорно нает служител от функционална група IV. Съгласно таблицата в член 80, параграф 2 от УРДС тази функционална група обхваща задачите, които отговарят на следното описание: „Административни, консултантски, езикови и други подобни технически функции, осъществявани под ръководството на длъжностни лица или срочно наети служители“. Съгласно член 82, параграф 2, буква в) минималните изисквания за назначаване като договорно нает служител в тази функционална група са образователна степен, съответстваща на завършен курс на университетско образование от поне три години, удостоверена с диплома, или ако е оправдано в интерес на службата — професионален опит на еквивалентно равнище. Текстът на спорната разпоредба обаче е ясен, доколкото изрично поставя изплащането на надбавка за дете на издръжка за дете, за чиято издръжка длъжностното лице отговаря, в зависимост от условието задължението за издръжка да бъде по силата на съдебно решение, основано на законодателството на държава членка, така че на договорно нает служител с опит, равнище на образование и степен като тези на жалбоподателката е следвало да е ясно, че съдебно решение, основано на законодателството на трета държава, като решението на Общински съд Буйензи не може да служи за основание за предоставянето на надбавката за деца на издръжка. Най-малкото нормалната дължима грижа, която може да се очаква от този служител, би изисквала той да се осведоми по този въпрос от администрацията. При тези условия жалбоподателката няма основание да твърди, че изискването да се представи съдебно решение, основано на законодателството на държава членка, е ново и поради това Комисията е трябвало да ѝ даде време, за да се съобрази с това изискване считано от 2016 г.

109 Ето защо следва да се отхвърлят като неоснователни доводите на жалбоподателката във връзка с нарушението на задължението за полагане на грижа.

110 Що се отнася до задължението за съдействие, възложено на администрацията по силата на член 24 от Правилника, целта му е институцията да защити длъжностните лица срещу действията на трети лица, а не срещу актове на самата институция, контролът върху които се урежда от други разпоредби на Правилника (решение от 9 септември 2016 г., De Esteban Alonso/Комисия, T-557/15 P, непубликувано, EU:T:2016:456, т. 45 и цитираната съдебна практика).

111 В случая обаче доводите на жалбоподателката се отнасят не до действията на трети лица, а до действие или пропуск на Комисията. При това положение жалбоподателката няма основание да се позовава на нарушение на задължението за оказване на съдействие.

112 Ето защо настоящото основание трябва да се отхвърли по същество.

6) По шестото основание — нарушение на принципите на придобитите права, на правна сигурност и на предвидимост

113 В репликата си жалбоподателката изтъква за първи път в настоящото производство нарушение на принципа на придобитите права и на принципите на правна сигурност и на предвидимост.

114 В това отношение тя твърди, че е била въведена в заблуждение от РМО до постановяването на решението, с което се отхвърля жалбата по административен ред. Това произтичало от факта, че през юни 2011 г. РМО признала решението на Общински съд Буйензи за съдебно решение, даващо право на предоставяне на въпросните надбавки. Едва чрез решението, с което се отхвърля жалбата по административен ред, жалбоподателката разбрала, че решението на Общински съд Буйензи вече нямало да се признава за решение, даващо право на надбавките. Впрочем до февруари 2017 г. тя не е знаела, че РМО би приела като съдебно решение, даващо право на надбавките за дете на издръжка, постановено от юрисдикция на държава членка решение за признаване на решението на Общински съд Буйензи. Именно поради тази причина тя подала молба за осиновяване на Joe и Claire до белгийските органи. Като преразгледала толкова късно и внезапно решението си да признае за периода 2011—2016 г. правни последици на съдебни решения, постановени в Бурунди, и като изисквала от жалбоподателката да поиска такова признаване, Комисията нарушила придобитите права на жалбоподателката и принципите на правна сигурност и на предвидимост.

115 Освен това жалбоподателката счита, че решение на юрисдикция на Съюза за признаване на решението на Общински съд Буйензи оставало решение, основано на чуждестранно право, и не би могло да се счита за съдебно решение, основано на законодателството на държава членка относно закрилата на детето по смисъла на спорната разпоредба, доколкото съгласно съдебната практика разпоредбите, даващи право на парични престации, трябва да се тълкуват стриктно.

116 Комисията иска да се обявят за недопустими твърденията за нарушение на жалбоподателката, посочени в точки 113—115 по-горе, като твърди, че те са повдигнати късно, а е можело да бъдат повдигнати на етапа на жалбата.

117 В отговор на въпрос на Общия съд в съдебното заседание жалбоподателката посочва, че е изложила за първи път тези твърдения за нарушение в репликата си, тъй като при запознаване с писмената защита е узнала, че РМО би приела, че постановено от юрисдикция на държава членка решение за признаване на решението на Общински съд Буйензи, дава право на изплащане на надбавките за дете на издръжка за Joe и Claire.

118 В това отношение следва да се припомни, че съгласно член 84, параграф 1 от Процедурния правилник въвеждането на нови основания в хода на производството не се допуска, освен ако те не почиват на правни или фактически обстоятелства, установени в производството.

119 В случая, от една страна, следва да се констатира, както жалбоподателката признава в съдебното заседание, че в решението, с което се отхвърля жалбата по административен ред, ООСД вече я е уведомил, че основанието за отмяна на изплащането на въпросните надбавки е фактът, че решението на Общински съд Буйензи не се основава на законодателството на държава членка.

120 В този смисъл трябва да се констатира, че жалбоподателката не е разбрала за първи път при запознаване с писмената защита основанията за отмяната на получаваните надбавки за дете на издръжка.

121 От това следва, че доколкото се отнасят до основанията за отмяна на надбавките за дете на издръжка, доводите на жалбоподателката във връзка с нарушение на принципите на правна сигурност, на придобитите права и на предвидимост, не почиват на правни или фактически обстоятелства, установени в производството пред Общия съд. Ето защо тези доводи следва да се отхвърлят като недопустими.

122 От друга страна, следва да се констатира, че доводите на жалбоподателката относно признаването от юрисдикция на държава членка на решението на Общински съд Буйензи се отнасят до поведение на Комисията, което няма характер на решение, и следователно не могат да доведат до отмяна на обжалваното решение. Ето защо тези доводи следва да се обявят за неотносими, без да е необходимо произнасяне по допустимостта им.

123 От изложеното дотук следва, че жалбата трябва да се отхвърли.

IV. По съдебните разноски

124 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

125 В случая жалбоподателката е загубила делото, а Комисията е направила искане тя да бъде осъдена да заплати съдебните разноски. Поради това жалбоподателката следва да бъде осъдена да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски, и тези на Комисията.

126 Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник институциите, встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски. Следователно Парламентът и Съветът следва да понесат направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда SH да заплати съдебните разноски.

3) Европейският парламент и Съветът на Европейския съюз понасят направените от тях съдебни разноски.

Kanninen Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín Reine

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 12 декември 2018 година.

Подписи